

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njeđzelske łopjeno

Budyschin

4. augusta 1929

Bauhen

Gziſtlec a naklad Ssmolerjez knihicziſtwe a knihatnje, ſap. družſtvo ſ wobm. ruł. w Budyschinje
Wukhadža kóždń kóbotu a placzi ſchwórczłětnje 108 ſlotnych pjenjełtow

10. njeđzela po ſwjatej Trojizy.

Rom. 2, 1—11.

Křeſćijanſka zyrkej je 10. njeđzelu po ſwj. Trojizy wot stareho czaſa poſtajiła ſa džeń dopomnječa na wutupjenje Jeruſalema, na to, kał Bóh pſchi wſchěm ſwojim dołhoczakanju a pſchi ſwojej wulkej ſczerpliwosći napoſledk tola trjehi ſe ſwojim křoſtanjom tnych, kiž ſu wot njeho wotpadnyli; a dženka pſchińdže nam tał prawje k pſnaczu, kał je ſo Knjeſowe wſchěčenje dopjelniło, kotrež je wón płałajo na měſto Jeruſalem a ſ tym na znył židowski lud wuprajil, ſo czaſ budže pſchińcz na tebe, ſo twoji njeſcheczeljo budža tebe a twoje džeczi w tebi ſe ſchanzu wobſamknyč, tebe woblehnyč a na wſchěch ſtronach cze tnych, a budža tebe k ſemi ſrunacž a žadny kamjeń na kamjenju wotajicž. Tam, krotke lětdžeſatki po tym, ſo ſu židzi Jeſom Křyſta, Božeho Eſyna ſacziſnyli a ſu kał ſaſlepjeni jeha na křiczi pſhibili, tam je ſo bſch pokaſało, ſo Bóh ſo njeda ſa křměch mēcz. — Gziſtlec dženka leži na židowskim ludu tuto poklecze a budže na nim ležecž, doniž tež woni ſo njebudža wobroczič k Jeſuſej. — Wěmny, ſo dženka wobſteji wulke njeſcheczelstwo pſchecziwo židam. Ale nam tu njeđrbi wo to hieč, kał židzi w poliſkim a hoſpodaſkim žiwjenju wuſtupja a wědža móz a wjedniſtvo do ſwojich mozow pſhinjeſč, jenož jało křeſćijenjo wobrocziwo ſo pſchecziwo jich waſchnju, kotrež Jeſuſ ſacziſnje. To pał hej žada wot naſ, ſo ſmny ſami prawi křeſćijenjo, to reka tajzn, kiž ſwoje žiwjenje ſtajeja do ſwětkla Jeſuſoweje wucžby. Hač ſmny tajzn, židowski lud đrbi nam byč wottraſchazy pſhiklad, ſo njeđchmny padnyli do ſamſ-

neho ſatamanſtwa, kał tutón lud. To chže nam naſche kłowo je wſchej křutnoſczu prajicž. Tuž prajimny: Křeſćijanjo, hladał ſo!

1. Njeđudž ſurowje.
2. Njeſazpi bohaſtvo Božeje dobrocziwoſcze a ſczerpliwosće.
3. Njeſadwěluj na prawdoſczi Božeje.

1. Hdž leži nam cžłowjekam jedny ſtrach bliſko w naſhim wobkřadže ſe kſobucžłowjekami, dha tón, ſo radny a lohko křudziwo ſwojeho bližſheho. Wono je stare naſhonjenje, ſo widzimny ſe wſchej wótroſczu hrěchi a pſheſtupjenja pola ſwojeho kſobucžłowjeka, a namałamny w naſ ſamnych jenož wſcho prawe a dobre. Pſchecziwo tałtemu waſchnju wobrocza ſo tu Pawoł. Wón wě, ſo mamny kóždny doſcz cžinicž na ſebi ſamnym. Tohodla praji: Pſchetož w cžimž ty druheho křudziſch, ſatamaſch ty ſo ſameho; dokełž runje to cžiniſch, ſchtož křudziſch. S tym njeje prajene a žadane, ſo ſo ſnyła njeđrbiwo křudzič; runje křeſćijanſtvo ma ſtač na ſtejiſchczu, ſo ma prawe, a ſo njeprawda đrbi ſo mjenowacž njeprawda. A hdžež chže hrěch ſo ſcheroło cžinicž, tam njeđrbi naſ žana bojoſcz pſched cžłowjekami wrócz do dzeržecž, pſchecziwo njemu wuſtupicž ſe wſchej křutnoſczu a křeru. Jenož, ſo pſchi wſchěm tym pſchezo ſapocziemny ſami na ſebi, ſo njeſabudžemny, kał ſmny ſami kłabi, hrěſchni cžłowjekajo, ſo ſo prózujemny, kał móhli ſpodobni byč pſched naſhim Bohom w njebjech, ſo by naſ njetreħiło, ſchtož tu ſteji: Pomnyliſch ty pał ſebi, o cžłowjecze, kiž tnych křudziſch, kſiž tał cžinja, a cžiniſch tež to ſame, ſo ty wuńdžeſch Božemu křudej?

A štož tam tak placzi ja kóždeho jenotliwego, to ma swoju polnu wažność tež ja našy zny lud, jeli so chze wobstacž jako křesćijaniski lud přiched Bohom. Tu móhli wufnyčž s našeho cžaža. W nusu, kotraž naš wobdawa, pytamy přichozo jako winu swonka naš. So pak čmy so daloko sdalili wot Boha, so našy lud steji w šerofich woršchtach w njespřechczelstwje přechczivo njemu, štož chze to pójnacž a ja wěno mčž? Tu, kaž we wšchém rěka: čam na čebi sapocžej kóždy se čwěrnym, čhutnym čudzenjom, so byčmy jónu so bojecž njednrbjeli čuda přiched našim wěčnym čudnikom.

2. Mamy rjane přichkladny, tež runje w našim cžažu, so pod czežkim domachpytanjom, přiches kotrež mamy hicž, je tež tajkich, kiž so dadža wróczo wjesčž k Bohu a k wěrije do njeho. Toho čmemy so wječelicž a so nadžijecž, so tež dale pódndže do předka. Ale na druhim boku šhonimy a čhnyšimy, so tnyh njeje malo, kotrychž wěra do Boha bóle a bóle wočlabnje a hinje, so so šhubi dowěrenje do Boha. Woni so njemóža namačacž do toho, so w Božim domachpytanju so tež sjewi bohastwo jeho wótzowščeje lubošče. Dha hladajmy ras na křesćijanow přenjeho cžaža, kaž woni pod přichesčehowanjom čwěta čamo s martrářičej čmjercžu Boha čhwalachu. Abraham so njewobarašče, čwojemu Bohu počkuschny byčž, hdyž wón čej žadašče najčzejšči wopor, kotryž móžemy čej myčlicž. Pawol, kiž je woprawdže dnyrbjač šhonicž najčzejšče domachpytanje, špěwa to rjane čłowo: so my so čhwalimy tež tnyh tnyšnosčžow.

A runje w najčzejšchim cžažu, kotryž je hdy našy kraj potřečhil, w 30lětněj wójnje, je Pawol Gerhard špěwač čwoje najrjenšče čerlusče, kotrež naš hiščeže dženzka wočšewja, kaž na přichklad: Ach poručž Bohu čwěru. S wotkal tajka móž wječeleho dowěrenja? Woni hladachu horje k Bohu a wědžachu, so tón tnyh čwojich njewopuščči a napošledk wišho derje wuwjedže. Njechamy-li dha tež my čwojej wocži pošbėhnycž k čwojemu Bohu? Wón je tón, kiž chze to najlěpšče. A runje, hdyž našy pucž wjedže přiches čžemny doč, dha čzemny wotewrjenej džeržecž čwojej wocži, so byčmy pójnali jeho dobročiwosčž, kotraž naš k počucž wjedže. Tuž, hdyž tež chze so nam sdacž, kaž byčmy dnyrbjeli sadwělowacž, dha njech dobročiwosčž a ščerpliwosčž našeho Boha čžini, so prajimy: Dha wišat wostanu ja přichezo přichi tebi.

Našy tekst tu rěči wo prawym čudu našeho Boha, kotryž budže dacž kóždemu po jeho ščutkach: Achwalbu a czeičž a njesachodnosčž tny, kosiž ščerpliwje w dobrnyh ščutkach steja ja tny wěčnym žiwjenjom; tny pak, kosiž swadnizy ču a na prawdu njepoškuchaju, ale poškuchaju na njeprawdu, njechnadu a hněw, tnyšnosčž a czežnosčž na wšchě dušče tnyh čłowjekow, kosiž ške čžinja. Ale je dha tež woprawdže tak? Šsudži dha Bóh tež woprawdže? Abo je tola něšto na tny, šštož čži wucža, kiž mčnja, so njeje žadny Bóh? Tajke praščenja a tajke dwělowanje drje rošumimy wočebje s toho cžaža, přiches kotryž mamy nětko hicž. A hdyž prawje hladamy, njeje dha woprawdže hušto tak, so ma tón, kiž so ja Bohom njeprašča, hušto najlěpšče dny, a tón, kiž so k Bohu džerži, ma hicž po pucžu wobčzežnosčžow a hubjenštwu? Šštož jenož na swonkowne hlada, tón drje móže prajicž: Njeje žadny Bóh. — A tola, Bóh šwarnuj naš a našy lud přiched tajkej njewěru. Šdyž jenož hlubšcho hladamy, dha so nam sjewi, so je Bóh tola prawy, a štawišny ludow, kaž žiwjenje jenotliwyh počasuja nam jeho jako toho, kiž prawje čudži. A njech to tež hušto wostanje w potajnym přiched čłowjekami, dha je tola wěšte, so bjesbóžny w čebi ničzo nječzuje wo rjanym mčrije, wo šnutškwonej wječelej špokojno-

ščži, kotraž bydli w tny, kiž po Božich pucžach čhodži. Ale, a to je wažne, Boži prawy čud nima ščoncžnje čwoje měšto, tu na šemi, ale horjelach w nječječach. Tam steji na jenym boku čhwalba a czeičž a njesachodnosčž, na druhim boku pak njechnada a hněw. Na to čedžbujmy jako křesćizjenje. — Wěrcže, myšl na čud našeho Boha je nam něšto čhutne, czežke po tny, so wěmy, kaž steji s nami ččlabymi čłowjekami, a so wěmy, so njeje žane pohladanje na paršchonu přiched Bohom. — A tola so njebojimy. Našča nadžija steji na dobročiwosčž našeho Boha, kiž je wnyššče štajil čwoju luboščž, kotraž chze, so byčmy šhubjeni njebyli, ale to wěčnje žiwjenje mčli. A tomu so džeržimy, dha budže tež našče to dočnyče. Šamjen.

Štražujcže! Anjes přichidže a jeho mšda s nim, so by dač kóždemu, kajkež jeho ščutki ču.

Ščłóž: Je Bóh mój přichczel ja mnje.
Anjes wulkich žnjow so bliži.
Šswět ja čud šračny je
A wěry wocžto widži:
Kónž čwěta bliže dže!
Šso elementny hnuja,
Šich mój so počaže!
Kač wětry hižo wuja,
Anjes našy dže přiches šemje.

Šso šačož šemje hnuwa,
Šso šemja ščhače, žri —
Šdyž Anjelowy Duch duwa,
A hrěšnik dale špi
W šnyh žadoščžach a hrěčach,
Wot Boha šdaleny
Čhze wostacž w ščočžach, čmčchach
Tu čwoje žiwe dny.

Džen čudzenja so bliži!
Bóh wišitko widžil je:
Lud hordny Boha hidži,
Ma w ščočžach wječele.
Kač wjele jich tu čhodži
Po drošny ššerofej.
Ššto so jich mčrej hodži,
To njewopomnja čej!

Bóh domapnta ludži
We čwojej hodžinje,
A we prawdoščži čudži,
Kač šačlužil ššto je.
Bóh čłowjekam na čwěcže
Tón hnadny cžaž je dač,
A čłowjek kóždy wěčnje
Žnje, šštož je wušnywak!

Přiched wišehomožu Božej
Tež šny lud ščepoze,
A tola w ščočži čwojej
Ške, hrěšne pucže dže!
Šštož hani Bože čłowo,
So nima w wutrobje,
Šso njenarodži šnowoh',
Bjes Božoh' Ducha je.

Šdže chze tón hrěšnik wostacž,
Kiž k čudej šračny je?
Tón Anjes joh' dnyrbi čhłostacž
Dla njepoškuschnosčče.
Kač wjele cžaža hnadny
Šom' tola špoščžil je,
A s lubošče tak radny
Tu šdžeržal žiwjenje.

Najch Sbožnik Jesuž plakał
Na swjate město je
A i templa wšchěch tam wuhnał,
Kaž pižane nam je.
Dom modlitwy Knjes czisjezi
Tak w domapntanju! —
Esej toho budźmy wěsjezi:
Knjes pschindze k budženju!

Źchcže horn steja Bože,
Eso ženje njehnaja,
Kač njewuprajne sbože
K nam wot tam pschikhadža.
Bóh swojich póšlow sczele,
Naž woła k pokucže!
Nad nami czini wjele
We swojeje kmilnosjezi.

Knjes wěczny, hnadny, kmilny
Naž nochže sahubicz!
Na njepokutnych hněwny,
Źich skóncznye dyrbi sbicz! —
O, pójmy rucže k njemu,
Źoh' prošmy wo hnadu.
Czejez, khowalbu dajmy jemu
Sa jeho luboscz wšchu!

J. W.

Ssyly.

Bě pobožna wudowa. W dalokaj zusbje mějesche knya. Tutón kłodžeje po snych, njedobrych puczach. Na maczerne pominanja a próstwy njedziwasche.

Tu dosta kny sažo list maczerje. Tutón sapocza so i tymi słowami: „Wostań swěrnny a sadzerz so prawje...“ — Pj. 37, 37. —

„Wěm hižo,“ bórčesche, „sažo tajke woštudke přědkowanje! Pjenježna papjera w tutym liščje, to by mi lubishe bylo!“

Chyńsche list na boč položic. Tu wuhlada na liščje blač, kotryž bě po wšchěm sdaczu i wodoweje kapki nastał. Maczeri bě drje so i wóčkow kyla wuronika a na list padnyła. Płakajo bě drje to macz list pižaka. To sajeđže knynej tola hacz k wutrobje a psches wutrobu.

Wot kamžneho dnja so prózowasche, maczeri wjazny žaneje srudobny njenaczinicz. —

Khlostanje.

Dženžnišcha 10. njedžela po Eswj. Trojizny je pschede-wšchěm pokutna njedžela, kotraž pokasuje jenotliweho kaž ludny na budženja Bože, kotrež pschindu na wšcho, sčtož pschecziwo Bohu.

Wobras sa tutu wěrnoscz kaž do zyla sa to, sčtož chze tuta 10. njedžela nam wuprajicz, je rnyhowač k kmičerzi sažu-dženj mordač na scženu swojeje komorki w jastwje. Tutón wobras pokasuje pjecz skłodžeńkow, kotrež k schibjeńzy wjedu. Na tute skłodžeńki bě wón napizał tole: 1. njepokłuschnoscz pschecziwo staršchimaj. — 2. wonjekwjeczenje njedžele. — 3. leništvo a wopisštvo. — 4. mordaštvo. — 5. schibjeńza.

Wojowanje wo njedželu.

Hižo dolho njeje w Sowjetrušowskej njedžela jako zyrkwiniki swjaty džen wjazny pschipsnata. Tola padzechu dotal te w běhu džela nušne dny wotpoczowanja „pschipadnje“ na zyrkwiniske swjate dny abo njedžele. Nětko pač chzeja njedželu jako swjaty džen wotpoczowanja wotstronicz. Se wšchelakich reformirowanych namjetow budž naspomnjene: chzeja

měcz schěscz dnjow trajazy tydžeń, tak so kóžde pjecz džekanište dny scžehuje džen wotpoczowanja, abo tež tak mjenowany njepschetornjeny džekaniški džen. To pošlednje mašch tak srosumicz, so so dny wotpoczowanja tak rosdžela kaž w fabrikach a jamach czaž džeka; tak njeby so w fabrikach a druhdže džeko dozyla pschetornnylo. Kaž „Evangelisches Deutschland“ piža, chze stat hižo bórny njedželu wotstronicz.

W skóncznej krajinje.

Powěstka wot Khrisťiny Khoweje.
(Pókracžowanje.)

Tak kny waju tola hišcže doščahnył! „Sawoła w tym Lisčka sa nimaj. „Hólče, daj brěmjeshko kem a wšmi nošy pod pažu a běž, so by cze nóz duzy po puczju njenadpadnyła!“

„Tuž džicže i Bohom tym Knjesom, wujo Ležina! A tež wy, wujo!“ Hólz da mužomaj ruku a khowatasche precz.

„Póstroń džědka!“ wołaschtaj hišcže sa nim. A hižo shubi so wón jimaj w horach kaž by to skónczko so sa horn khowało.

X

„Slajcže, wujo! Ležina je byl kaž džiwny, jako wotkal džěsche!“ rjekny Lisčka na drugi džen Juridzy. „Wědma cžłowjeł słowo i njeho wušłnscha! Hacž jeho sčto rudzi?“

„Wbohusch!“ pomnyšli žebi Juriga. „Ma tež, sčtož mohło jeho bolecž!“ Lisčzy pač praji jeno, so ma Ležina doma khoru žonu, so je so wěsče wo nju starał.

„Njech jemu ju Bóh tón Knjes wustrowi, so by cžim přjedny sažo pschischol! Budže so nam tu styskač bjes njeho!“

Mužej njeběschtaj so myliłoj. Bě jimaj woprawdže doščz kamotno bjes Ležiny, a to cžim bóle, dofelž tež Pawlika domach njemějeschtaj. Jeho bě žebi hajnik wuprošnył, poškžowacz knjesej fararjei a jeho wodžicz po horach; bě tola tuto džěcžo w horach kaž domach kaž žadn stary cžłowjeł niz.

„Pušcže jeho!“ praji hajnikowny pomoznik, kotryž bě se tutej pschikajny wot hajnika pschischol. „Wjeledostojny knjes žebi to njebudže darmo žadacz. Wón ma džěczi rad. Wón směje so derje pola njeho.“

Juriga žej myšlesche, sčto tež to budže Pawlik chycz, a džiwasche so i Lisčku, so hólz sapocza i radoščju skatač, jako to wušłnscha.

„To je tajki dobry knjes“, powědasche džědej. „Sa mam jeho rad!“

Ach, bě to žiwjenje sa Pawlika, wo kajkimž so jeho mašej wutrobicžny njebě ani džako!

W hajnikowni běhasche na běhanzy w tej jstwie, w kotrejž knjes Malina lěhasche.

A kač je tam bylo rjenje! Rano napischtaj so do kšteje wole mloka; potom poda jimaj knjeni hajnikowa do saka něsčto sa knědanje. A potom džěschtaj. Tak někotry ras wje-džesche Pawlik knjesa fararja nimo straschnych kłubinow, tak někotry ras staj dyrbjakoj pschěskowacz rěki a lěcž po skach — ale wón žebi i teho nicžo njescžini. Mějesche tež kapžu; do njeje šberaschtaj rostliny, kwětki, moch a bě Pawlikej džakowny, so te najlěpsche městna snajesche.

Sdnyž běschtaj so hódnje nakhodžiloj, by so na płachtu lehnnył, kotruž hólz nošesche. A potom wucžesche jeho snacz kwětki a wšchelake druhe.

Jako widžesche, so Pawlik hižo derje doščz cžita, sapocza jeho wucžicz pižacz a licžicz. To njebě hólzej tak czežke kaž w schuli.

Druhdy wužny tež knjes farar, dokelž bě tajki šlabny; mjes tym pytaše Pawlik hriby, so njeby knjeni hajnikowej prósdnu kapku domoj přichinješt.

A tomu bě hólz jara wježoły, so njebě Dunaj s wujom Ležinu schoł.

„Ja czi jeho tu woštaju,“ bě wuj prajil. „By tebi so bjes njeho styskało.“

Dunaj khodžesche stajnje s nimaj. Róžde ranje přichiběža do hajnikownje. Ale přes nóz tam njewoštawaše, dokelž njebychu so s nim te druhe přy snježke. Knjes farar praješe, so wone to tak cžinja kaž ludžo. Wón mějesche Dunaja rad; tak nělotry ras so jemu šmėjesche, hdyž by rano zyle mašany přichiběža; přy derje wědžesche, hdyž bě cžaš, do hór hicž. —

Ale najpěknjšche khwile běchu ja Pawlika přežez te, hdyž knjes farar Nowy Sakoń wuczahny. Wón jon přežez přichibi nobesche a cžitasche w nim. Běsche tam tež wjele tajkeho w nim, šchož Pawlik njerosumjesche. Dokhož cžitaschtaj knihu japoschtolow, bě to hišcže pěknje pošluchacž. A zyle wěscže, hdy by njebylo toho Eswjateho Ducha na semi, njebychu tuczi cžłowjekoj mošli cžinicž tajke džiwy.

Ale potom přichindže tajki list „na Romškich.“ S toho Pawlik skoro niczo njerosumjesche. Sa to pak so njemóžesche knjes farar došč nacžitacž. A tajki bě kóždy ras nad nim samyšlenny, wožebje jako ras w tutym liščze cžitasche te šłowa:

„Tehodla khwali Bóh šwoju lubošcž k nam, so Khrystuš ja naš je wumřel, hdyž my hišcže hrěšnižy běchmy.“ — 5, 8. —

„Prošchu waš, knjes fararjo!“ woprašča so Pawlik, „tomu bych rad dorosumil; přichetož to je něšto jara dobre!“

„Brawo mašch, džeczo! To je to najlěpšche, šchož móže bycž: Khrystuš je wumřel ja naš!“

„Sa naš?“ džiwasche so Pawlik. „Ja šym žebi myšlił, so šu jeho czi šli Židža kšičžowali! Kač dha to, so je wumřel ja naš? A cžehodla?“

Ach, potom wocžini knjes farar šažo to ewangelion Jana a cžitasche tam wo Mójšašu a hadže a rospowěda Pawlikej, kač šu Židža s Egiptowšesche cžahnyli. A jako běchu jara šli, šu jich te hady škušate, a woni šu mřeli, so bě to hrošnje. Ale jako czi škušani na koporoweho hada pohladachu a wěryachu Bohu tomu Knješej, je jich to wustrowilo.

„Tute wohniwe hady, to šu našche hrěchi,“ rjekny knjes farar. „Tak kaž tón had wišasche na žerdži, tak je dyrbał Boži Ešyn wišacž na kšičžu ja našche winy!“

(Pofracžowanje scžěhuje.)

Zyrkej a stat.

Na „šakške jerusalemške towarštwu“ pokasuje naš šakške konsistorium w šamšnym šakonškim kopjenu, a na to, so je 10. nježela po Eswj. Troj. ta nježela, na kotrejž so kóždolětnje šbėra ja ewangelizaciju w šlubjenym kraju. Tuto džělo rjaduje mjenowane towarštwu. Do tuteho móže kóždy šastupicž. Bětny přichinoscht wucžinja 2 hr. Sa to doštawašch potom tež mašny cžašopiž: „Neueste Nachrichten aus dem Morgenlande.“ To je šajimawa knižka, kiž ja lěto 3 abo 4 krócž přichihadža a wo wobšejnosčach šhubjeneho a ranšeho kraja rosprawja. Šchož džył do tuteje ras pohladacž, wobrocž so na šwojeho fararja; tón ju wěscže šmėje. A šchož džył šam šobuštaw tuteho towarštwu bycž, wobrocž so tež tam. Róždy šobuštaw přehewošnje s druhimi tón wožebity nadawł, tam, hdyž naš

Knjes a Šbožnik šwoje wobšbožaze ewangelijon přichipowědasche, škutkowacž ja to, so by wono nětk tež přehewinylo wšcho, šchož hišcže njeje s wěry do njeho, njech šu to Židža abo mohamedanižy abo póhanjo. A šchož na 10. nježeli po Eswj. Trojizy šwoj dar wopruje do kollekty tuteje nježele, tón je tež šobudželacžer přichitutym Knjesowym škutku.

Sakške konsistorium wošjewja w 9. cžišle šwojeho „Kirchliches Gesetz- und Verordnungsblatt“ wošjewjenje wo šerbškim seminarje, kotrejž ma so něhdže tak: „Dokelž je dotalny přeni šerbški duchowny, knjes wyschšchi farar Domaščka we Budestežach, na wotpocžink šchoł, šmy my roswucžowanje šerbškeho seminara tucžašnemu přenjemu šerbškemu duchownemu, knješej wyschšchemu fararjej Sarženkej w Khwacžizach, — pošt: Wulka Dubrawa — přehopodali. Studentojo a kandidatojo bohokšlowštwu, šotšič džezja so na roswucžowanju wobdželicž, maja so na mjenowaneho knjesa šameho wobrocžicž.“ — S tym šu nětk šažo wšch džěla a šastojništwa, kotrejž mějachu so přeheměnicž, dokelž k. wyschšchi farar Domaščka šwoje šastojništwa škoži, šrjadowane. Bóh džył dacž, so by tež wožebje našch šerbški seminar prawje wjele wucžomžow doštak; so bychu našche wožady ja přichichod wěštošč měke, so tu šerbšizy duchowni budža!

Wšchelate s blišča a šaloka.

— W **Budniščinje** je šemřel wišitkim našchim wožadam derje šnaty mištr Eula, twarz byrglow. Wot lěta 1872 hacž do šwojeje šmjerče je wón šwoje přehedewšacže je wišej šwėru a wuměškej wuštojnošču wjedł a dozpečł, so njeběchu jeho pišcžele jenož we Lužizy šnate a wukwalene, ale po zylej Šakškej a přehes šakške mješy. Šiatk 26. julija wopušcžichu jeho dom na Wjelecžanškej drošy 173. pišcžele. Džen pošdžičho škoži mištr Eula na přežez šwoju nješprožniwu ruku. Bě šoro 84 lět šwojeho džěla pošneho žiwjenja dozpečł, w kotrymž móžesche hižo 1922 šwjecžicž 50lětny jubilej šwojeho wot njeho šažoženeho doma, s kotrehož je telko rjannych byrglow wušchlo. Tute budžezja dale šwědcžicž wo dobrym mjenje šwojeho mištra Eule.

S **Mošacžiz.** W tutych dnjach wošjewi našche šakške konsistorištwu přehepoženje šerbškeho seminara do Khwacžiz. Přichitny nastawa nam praščenje, hacž tam tola tež šerbšizy bohokšlowy budža. Šenu nowu nadžiju ja přichichod šmėny měčž. Tu na šarje přehewywa k. Šurij Vajer, primaner še Žitawy, so by so w šerbškej rěcži wudošpošnik. Čhze, gymnasiy wopušcžiwšchi, bohokšlowštwu študowacž a — s Božej pomožu šwoje študije došoncžiwšchi — šerbškim wožadam jako farar šlužicž. Šeho nan je Šerb, pošhadžazy s Rakecžanšesche wožady, jeho macž je němška.

— S **Ameriki** so pišche: Přiched 50 lětami přichindže tón tehdy šaloka a šchėroko šnaty, nětko pak šoro šabny Robert Šngersoll do Denvera a přichipowědasche tam šwoju mudročž, mjenužy so tam ša 50 lět žanny 50 do biblije wěryžnych kšchescžijanow wjazy njebudže. Tute 50 lět šu nimo, a s Denvera wošjewezja, so tam bywa ša lěto na 100 000 biblijow kupjenych. — Wěšcžicž, to je tajka wěž; přehcžiwu Božemu šraleštwu wěšcžicž džyčž, to móže jenož wěž šažakšosčze abo wěž šlasnosčze bycž.

Wištowanje: Š. w Š. ja 11. po šwj. Trojizy.

Šamokwity redaktor farar Wyracž w Mošacžizach.